

Arrest

nr. 74 955 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DE VELDE *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Azerbeidzjaans staatsburger en van Azeri origine te zijn. Op 23 juni 2009 vluchtte u als minderjarige samen met uw moeder S.S. (...) (OV X) uit Azerbeidzjan. Op 31 juli 2009 vroeg uw moeder asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 4 februari 2010 nam het Commissariaat-generaal in dit verband een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw moeder de door haar aangehaalde problemen en vrees niet aannemelijk kon maken. Op 22 juni 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Het beroep dat ze hiertegen instelde bij de Raad van State werd op 27 juli 2010 verworpen. Op 9 september 2010 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 12 oktober 2010 echter tot een niet-inoverwegingname van haar nieuwe asielaanvraag.

Op 12 januari 2011 diende u als meerderjarige een eerste asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar Azerbeidzjan het slachtoffer te worden van de vervolgingen van de persoon (Hafiz) voor wie uw moeder eind 2009 gevlucht is. U heeft sinds uw vertrek uit Azerbeidzjan eind 2009 geen nieuws vernomen aangaande de problemen waarvoor jullie gevlucht zijn. U heeft via uw moeder enkel gehoord dat uw vader, die eind 2009 spoorloos was, ondertussen in Moskou verblijft en jullie wou vervoegen. Sinds een jaar hebben u noch uw moeder echter nog contact met uw vader.

Naast Hafiz vreest u bij terugkeer naar Azerbeidzjan te worden opgeroepen naar het leger. Uw vrees voor een militaire dienst in Azerbeidzjan omvat twee aspecten. Enerzijds vreest u naar de grens met Nagorny Karabach te worden gestuurd en er te worden gedood ten gevolge van de vijandelijkheden tussen Armenen en Azeri's. U verklaart dat er nog dagelijks doden vallen. Anderzijds wil u niet naar het leger omdat u bang bent voor bloed en wapens. U kan niet goed tegen bloed, en wat uw vrees voor wapens betreft verklaart u dat u nog nooit een wapen heeft gehanteerd of iemand gedood.

B. Motivering

Wat betreft uw vrees omwille van Hafiz dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde feiten en dezelfde vrees als dewelke zijn aangehaald door uw moeder, S. S. (OV 6468605). Aangezien voor uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming is genomen, aangezien deze beslissing door de bevoegde instanties in beroep is bevestigd, en aangezien u voor wat deze problemen betreft ook geen nieuwe elementen aanhaalt (CG,p.3), dient voor u, en voor wat betreft deze vrees, eenzelfde appreciatie te worden gemaakt. Wat betreft uw vrees om uw militaire dienst te vervullen moet vastgesteld worden dat uw vrees niet kan beschouwd worden als een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of als een reëel risico op lijden zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Volgende overwegingen leiden tot deze conclusie:

Vooreerst wordt vastgesteld dat u niet weet of u effectief bent opgeroepen voor uw militaire dienst. U verklaart dat u dat veronderstelt omdat u 18 bent geworden en normaal iedere jongere van 18 wordt opgeroepen, maar u heeft hier niet naar geïnformeerd in uw land van herkomst. U verklaart dat u geen contacten meer heeft (CG,p.3,4). Indien u niet naar uw land van herkomst wil terugkeren omwille van een vrees voor uw legerdienst, kan echter verwacht worden dat u pogingen onderneemt om uit te zoeken of u al dan niet werd opgeroepen. Dit gegeven ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Ten tweede heeft u niet geïnformeerd naar eventuele mogelijkheden om aan een legerdienst te ontsnappen. U verklaart reeds van voor uw vlucht uit Azerbeidzjan te weten dat er jongeren zijn die geen legerdienst vervullen. U weet echter niet op welke basis zij hieraan ontsnapt zijn. U verklaart wel te weten dat er smeergeld kan worden betaald om niet naar Nagorny Karabach te worden gestuurd, maar aan de legerdienst op zich kan men volgens u niet ontsnappen (CG,p.4,5). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat het mogelijk is om de legerdienst af te kopen. U werd hiermee geconfronteerd, maar uit uw antwoord ("we hebben hoe dan ook geen geld meer", CG, p.5), blijkt evenmin dat u hiervan op de hoogte bent. Het Commissariaat-generaal meent dat het vreemd is dat u niet beter op de hoogte bent en (vanuit België) niet meer geïnformeerd heeft naar mogelijkheden om te ontsnappen aan een militaire dienst indien u effectief een ernstige vrees koestert voor een militaire dienst. Ten derde bent u ook niet op de hoogte van de concrete gevolgen in geval van dienstweigering. Gevraagd naar de straf verklaart u zelfs bij benadering niet te weten welke concrete straf u riskeert (CG,p.4). Indien u een oprechte vrees heeft voor het leger en in geen geval uw militaire dienst wil vervullen, kan verwacht worden dat u zich ook hierover informeert en op de hoogte bent van de concrete gevolgen en strafmaat op dienstweigering. Ten vierde moet ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid en ernst van uw gewetensnood, in concreto uw vrees voor wapens en bloed. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar uw concrete vrees in verband met uw legerdienst verwijst u vooreerst enkel naar uw persoonlijke vrees te worden gedood (CG,p.3). Slechts nadat u gevraagd werd of u een militaire dienst wou overwegen indien u de zekerheid zou hebben niet naar Nagorny Karabach te worden gestuurd, voegt u toe dat u ook bang bent van wapens en bloed (CG,p.4). In de door u ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal vermeldt u eveneens enkel uw persoonlijke vrees, en is er geen sprake van gewetens- of andere problemen (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). U werd hiermee geconfronteerd, waarna u verklaart dat u slechts in algemene termen uw vrees ten aanzien van het leger verwoordde (CG,p.5). Deze verklaring is echter onvoldoende om de Commissaris-generaal te overtuigen dat u ook ernstige gewetensproblemen heeft inzake een militaire dienst. Indien een afkeer van wapens en het doden van

mensen effectief bij u aanwezig zou zijn als motief voor dienstweigering, kan minstens verwacht worden dat u dit vermeldde in de vragenlijst.

Hieraan gekoppeld is ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal duidelijk vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat uw afkeer van wapens en bloed hun oorsprong vindt in een oprechte gewetensnood die een militaire dienst onoverkomelijk maakt. Volgens het handboek van het UNHCR is een diepgewortelde overtuiging en afkeer van wapens en geweld immers een voorwaarde om als gewetensbezwaarde erkend te worden en het statuut van vluchteling te bekomen. Zo kon u vooreerst geen coherent en duidelijk antwoord geven op de vraag naar het hoe en waarom van uw afkeer van wapens en bloed. U verklaart schouderophalend dat u al lang bang bent van wapens en bloed en u zich niet goed voelt als u bloed ziet (CG,p.4). Wanneer u iets later opnieuw meermaals en concreet gevraagd wordt waarom u precies bang bent van wapens verklaart u dat u bang bent en geen zin heeft om mensen te doden, en nog nooit iemand gedood heeft (CG,p.5). Uit deze verklaringen kan echter geen diepgewortelde overtuiging worden vastgesteld die uw afkeer voor wapens en bloed kan duiden. In dezelfde context werd u gevraagd naar een mogelijke oplossing voor het conflict in Nagorny Karabach en naar uw appreciatie in het geval van een militaire interventie vanwege Azerbeidzjan om het grondgebied van Nagorny Karabach terug te bekomen. U antwoordt dat geweld nog de enige mogelijkheid is en dat u een dergelijke militaire interventie gerechtvaardigd vindt (CG,p.6). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde afkeer van wapens en bloed en bevestigen het ontbreken van gewetensnood zoals bepaald in het handboek van het UNHCR. Ten vijfde, wat betreft het aspect van uw persoonlijke vrees te worden gedood in het grensgebied met Nagorny Karabach, kan worden opgemerkt dat deze vrees buiten het toepassingsveld van internationale bescherming valt. Het handboek van het UNHCR stelt duidelijk dat een persoonlijke vrees te worden gedood an sich niet voldoende is om in aanmerking te komen voor de Vluchtelingenstatus (paragraaf 168 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status). Iedere staat heeft immers het recht haar onderdanen onder de wapens te roepen, en dienstplicht is dan ook in juridische zin een plicht van elke dienstplichtige. In het licht van een appreciatie ten aanzien van subsidiaire bescherming moet verwezen worden naar hetzelfde basisprincipe.

Aangezien ook is vastgesteld dat in uw hoofde geen gewetensnood aanwezig is voor het vervullen van een militaire dienst, is het ontbreken van een alternatieve of ongewapende dienst geen reden om u van deze plicht te ontheffen. Een beoordeling van uw vrees voor uw leven ten gevolge van uw dienstplicht, valt dan ook buiten de context van subsidiaire bescherming. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land. De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en geboorteakte betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. De door u aangebrachte internetartikels betreffen het conflict in Nagorny-Karabach, de gevolgen voor de ontheemden en de dodelijke slachtoffers die vallen onder de militairen in het grensgebied. Deze feiten worden niet betwist, ze hebben echter geen invloed op de appreciatie van uw persoonlijke vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie en de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en naar het feit dat het zeer waarschijnlijk is dat hij werd opgeroepen voor dienstplicht aangezien iedere jongen van 18 jaar in Azerbeidzjan wordt opgeroepen. Verzoeker voert aan dat het niet vreemd is dat hij zich niet informeerde in zijn herkomstland of hij wel degelijk werd opgeroepen, aangezien hij een gegronde vrees heeft voor de nationale autoriteiten. Verder merkt hij op dat het voor hem moeilijk is om via een andere weg deze informatie te verkrijgen; daar verzoekers vader momenteel in Moskou woont en verzoeker bovendien reeds lange tijd geen contact had met zijn vader. Verzoeker wijst erop dat hij geen andere mensen kan vragen om deze informatie te bemachtigen aangezien verzoeker reeds jaren geleden Azerbeidzjan verliet op jonge leeftijd. Verzoeker concludeert dan ook dat gelet de hoge waarschijnlijkheidsgraad dat

de oproeping reeds geschiedde gecombineerd met de materiële belemmeringen voor verzoeker om te controleren of hij wel degelijk opgeroepen werd, de redenering van de commissaris-generaal op dit punt niet gevolgd kan worden.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij op de hoogte was van manieren om aan de legerdienst te ontsnappen en geeft hij aan dat hij dit ook tijdens het interview heeft verklaard, maar dit zou enkel betrekking hebben op de specifieke legerdienst naar Nagorny Karabach en niet naar de algemene legerdienst. Hij laat gelden dat hij niet als onwetend kan beschouwd worden op het vlak van manieren om van de legerdienst te ontkomen en hij stelt dat de enige realistische mogelijkheid om aan zijn legerdienst te ontsnappen net zijn asielaanvraag in België is. Hij besluit dan ook dat de redenering van de verwerende partij dienaangaande niet kan gevolgd worden.

In een derde onderdeel haalt verzoeker aan dat hij niet op de hoogte is van de concrete gevolgen in geval van dienstweigering. Hij wijst erop dat hij evenwel tijdens het interview aangaf dat hij dan zou gevangen genomen worden en zou behandeld worden als deserteur. Verzoeker voert aan dat hij echt wel overtuigend kon aantonen dat hij afdoende op de hoogte was van ernst van straf voor dienstweigering en bijgevolg ook dat zijn angst hiervoor gerechtvaardigd is.

In een vierde onderdeel verwijst verzoeker naar het feit dat de commissaris-generaal ernstig twijfelt aan de oprechtheid en ernst van verzoekers gewetensnood, *in concreto* zijn vrees voor wapens en bloed. Hij wijst erop dat verzoeker evenwel gedurende het gehele interview aangaf dat hij een ernstige vrees had voor bloed en wapens en dat verzoeker verscheidene malen de ernst van zijn vrees benadrukte. Verzoeker laat gelden dat uit de meermaals geuite en ernstige angst voor bloed en wapens ook duidelijk blijkt dat verzoeker een afkeer heeft van wapens en het doden van mensen. Verzoeker beklemtoont dat hij wel degelijk ernstige gewetenproblemen heeft bij het gebruik van wapens en het doden of verwonden van mensen. Verzoeker besluit dan ook dat de commissaris-generaal een verkeerde gevolgtrekking trok uit de woorden van verzoeker.

In een vijfde onderdeel geeft verzoeker een definitie weer van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst alsnog naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en hij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om het beroep te aanvaarden en uit zijn wens om de beslissing van de commissaris-generaal te herbekijken.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing stelt: *“Wat betreft uw vrees omwille van Hafiz dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde feiten en dezelfde vrees als dewelke zijn aangehaald door uw moeder, S. S. (...) (OV 6468605). Aangezien voor uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming is genomen, aangezien deze beslissing door de bevoegde instanties in beroep is bevestigd, en aangezien u voor wat deze problemen betreft ook geen nieuwe elementen aanhaalt (CG, p.3), dient voor u, en voor wat betreft deze vrees, eenzelfde appreciatie te worden gemaakt.”* Dit wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaart zich achter dit motief.

Wat betreft de aangevoerde vrees van verzoeker om zijn militaire dienst te vervullen dient er te worden opgemerkt dat verzoeker niet tegemoet komt aan de voormelde bewijslast. Verzoeker volhardt in zijn verklaring zoals weergegeven bij de commissaris-generaal. Verzoeker herhaalt eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker beperkt zich verder tot maken van loutere omgekeerde conclusies dan wat er in de bestreden beslissing wordt gesteld en geeft aan dat hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Dit is uiteraard geen dienstig verweer.

De bestreden beslissing blijft dan ook gehandhaafd. De bestreden beslissing stelt: *“Ten vierde moet ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid en ernst van uw gewetensnood, in concreto uw vrees voor wapens en bloed. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar uw concrete vrees in verband met uw legerdienst verwijst u vooreerst enkel naar uw persoonlijke vrees te worden gedood (CG,p.3). Slechts nadat u gevraagd werd of u een militaire dienst wou overwegen indien u de zekerheid zou hebben niet naar Nagorny Karabach te worden gestuurd, voegt u toe dat u ook bang bent van wapens en bloed (CG,p.4). In de door u ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal vermeldt u eveneens enkel uw persoonlijke vrees, en is er geen sprake van gewetens- of andere problemen (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). U werd hiermee geconfronteerd, waarna u verklaart dat u slechts in algemene termen uw vrees ten aanzien van het leger verwoordde (CG,p.5). Deze verklaring is echter onvoldoende om de Commissaris-generaal te overtuigen dat u ook ernstige gewetensproblemen heeft inzake een militaire dienst. Indien een afkeer van wapens en het doden van mensen effectief bij u aanwezig zou zijn als motief voor dienstweigering, kan minstens verwacht worden dat u dit vermeldde in de vragenlijst.*

Hieraan gekoppeld is ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal duidelijk vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat uw afkeer van wapens en bloed hun oorsprong vindt in een oprechte gewetensnood die een militaire dienst onoverkomelijk maakt. Volgens het handboek van het UNHCR is een diepgewortelde overtuiging en afkeer van wapens en geweld immers een voorwaarde om als gewetensbezwaarde erkend te worden en het statuut van vluchteling te bekomen. Zo kon u vooreerst geen coherent en duidelijk antwoord geven op de vraag naar het hoe en waarom van uw afkeer van wapens en bloed. U verklaart schouderophalend dat u al lang bang bent van wapens en bloed en u zich niet goed voelt als u bloed ziet (CG, p.4). Wanneer u iets later opnieuw meermaals en concreet gevraagd wordt waarom u precies bang bent van wapens verklaart u dat u bang bent en geen zin heeft om mensen te doden, en nog nooit iemand gedood heeft (CG,p.5). Uit deze verklaringen kan echter geen diepgewortelde overtuiging worden vastgesteld die uw afkeer voor wapens en bloed kan duiden. In dezelfde context werd u gevraagd naar een mogelijke oplossing voor het conflict in Nagorny Karabach en naar uw appreciatie in het geval van een militaire interventie vanwege Azerbeidzjan om het grondgebied van Nagorny Karabach terug te bekomen. U antwoordt dat geweld nog de enige mogelijkheid is en dat u een dergelijke militaire interventie gerechtvaardigd vindt (CG,p.6). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde afkeer van wapens en bloed en bevestigen het ontbreken van gewetensnood zoals bepaald in het handboek van het UNHCR. Ten vijfde, wat betreft het aspect van uw persoonlijke vrees te worden gedood in het grensgebied met Nagorny Karabach, kan worden opgemerkt dat deze vrees buiten het toepassingsveld van internationale bescherming valt. Het handboek van het UNHCR stelt duidelijk dat een persoonlijke vrees te worden gedood an sich niet voldoende is om in aanmerking te komen voor de Vluchtelingenstatus (paragraaf 168 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status). Iedere staat heeft immers het recht haar onderdanen onder de wapens te roepen, en dienstplicht is dan ook in juridische zin een plicht van elke dienstplichtige. In het licht van een appreciatie ten aanzien van subsidiaire bescherming moet verwezen worden naar hetzelfde basisprincipe.

Aangezien ook is vastgesteld dat in uw hoofde geen gewetensnood aanwezig is voor het vervullen van een militaire dienst, is het ontbreken van een alternatieve of ongewapende dienst geen reden om u van deze plicht te ontheffen. Een beoordeling van uw vrees voor uw leven ten gevolge van uw dienstplicht, valt dan ook buiten de context van subsidiaire bescherming."

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS